

R o z s u d o k
V m e n e S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a členov senátu JUDr. Rudolfa Čirča a JUDr. Ivana Machynika, v právnej veci žalobcov: 1/ **V. N.** a 2/ **Ing. arch. K. N.**, obidvaja bytom V., v dovolacom konaní zastúpení JUDr. M. V., advokátom Advokátskej kancelárie V. M. &.. so sídlom v B., proti žalovanej: **S.**, za ktorú koná M., **o zaplatenie 20 567,54 € s príslušenstvom**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 17 C 206/2004, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. novembra 2008 sp.zn. 2 Co 27/08, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a.**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na súde 17. decembra 2004 žalobcovia sa domáhali splnenia povinnosti žalovanou nahradiť im škodu 619 618,-- Sk, spolu s 8 %-ným úrokom z omeškania, ktorá im vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov polície pri pátraní po ich motorovom vozidle, ktoré bolo odcudzené X.. Za nesprávny úradný postup majúci za následok vznik škody považovali žalobcovia nečinnosť orgánov Policajného zboru pri vyšetrovaní nimi oznámeného trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. Nebyť tejto nečinnosti by na motorovom vozidle nevznikla škoda v žalovanom rozsahu.

Okresný súd Bratislava II (súd prvého stupňa) rozsudkom z 2. októbra 2007 č.k. 17 C 206/2004-109 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne

sumu 549 065,-- Sk spolu s 8 %-ným úrokom z omeškania od 30. septembra 2004 do zaplataenia a náhradu trov konania v sume 61 638,-- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu vo zvyšku zamietol. Dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v rozsahu ustálenom znalcom. Vychádzal z toho, že v konaní bol preukázaný vznik všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej. Porušenie právnej povinnosti orgánmi polície videl v nerešpektovaní ustanovení zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, najmä jeho ustanovení o úlohách Policajného zboru a povinnostiach policajta. Dospel k záveru, že orgány polície boli pri prešetrovaní oznámení žalobcov a matky žalobkyne 2/ nečinné. Podľa súdu prvého stupňa je daná aj príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti orgánmi Policajného zboru a vznikom škody. Táto príčinná súvislosť „spočíva práve v nečinnosti“ polície, ktorá od roku 2003 nevykonala v podstate žiadne úkony. Vyšetrovanie trvalo neúmerne dlho v dôsledku čoho došlo k znehodnoteniu motorového vozidla žalobcov.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) rozsudkom z 19. novembra 2008 sp.zn. 2 Co 27/08 na odvolanie žalovanej zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v predmetnej právnej veci nemožno ustáliť splnenie podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Podľa odvolacieho súdu žalobcovia nepreukázali, akým konkrétnym nesprávnym úradným postupom im škoda vznikla. Nepreukázali „akým konkrétnym konaním, resp. nekonaním, došlo k porušeniu procesných noriem, čo konkrétne mal urobiť vyšetrovací orgán, aké rozhodnutie vydať, ktorý jeho konkrétny postup bol nesprávny a mal byť príčinou vzniku škody, či došlo o nečinnosť, opomenutie a aké, pretože podmienkou objektívnej zodpovednosti je skutočnosť, že škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci.“ Škoda, ktorá vznikla na motorovom vozidle žalobcov, bola spôsobená jeho odcudzením; nebolo preukázané, že škoda vznikla zavinením vyšetrovacieho orgánu a pri výkone verejnej moci. Podľa odvolacieho súdu nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi konaním vyšetrovacieho orgánu a vznikom škody.

Rozsudok odvolacieho súdu žalobcovia napadli dovolaním. Navrhli napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bude potvrdené a žalovanej bude uložená povinnosť zaplatiť im náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnili tým, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napadnutý rozsudok spočíva aj na nesprávnom právnom

posúdení veci (dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.). Uviedli, že odvolací súd, keďže dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám nezopakoval, bol podľa ustanovenia § 213 ods. 1 O.s.p. viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa, podľa ktorého bolo preukázané splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom. Podľa žalobcov odvolací súd ani riadne neodôvodnil svoj záver, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno o ich tvrdení, že príčinou vzniku škody bol nesprávny úradný postup vyšetrovacieho orgánu a že nepreukázali príčinnú súvislosť medzi konaním vyšetrovacieho orgánu a vznikom škody. Odvolací súd sa ani riadne neoboznámil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa, ním vykonané dôkazy riadne nevyhodnotil. Mali za to, že nimi produkovanými dôkazmi, ktoré znova označili v dovolaní, preukázali splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

Žalovaná navrhla dovolanie žalobcov zamietnuť a „potvrdiť“ ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Uviedla, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozhodnutím. Tvrdenia žalobcov v dovolaní „sú všeobecné a nemajú oporu v právnej úprave dovolania“ a žalobcovia „cez všeobecné tvrdenia sa snažia o dosiahnutie úspechu v predmetnej právnej veci.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorí sú zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov nie je opodstatnené.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom vrátane jeho vecného (obsahového) vymedzenia dovolateľom. Obligatórne sa zaoberá len vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd predovšetkým sa zaoberal otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/

O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). V dovolacom konaní ale nevyšla najavo žiadna z týchto väd.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamieta, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí napríklad to, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 3 O.s.p. a pod.

Dovolací súd nezistil, že by konanie odvolacieho súdu bolo takou (inou) vadou postihnuté.

Pokiaľ žalobcovia v dovolaní tvrdia existenciu (inej) vady, ktorá podľa nich spočíva v tom, že odvolací súd, keďže dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám nezopakoval, nemohol sa odchýliť od skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, ktorý ustálil danosť všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, robia tak neodôvodnene.

Je síce pravda, že otázka príčinnej súvislosti (vyriešenie ktorej patrilo podľa dovolacieho súdu k najvýznamnejšej zložke pre posúdenie predmetnej právnej veci) je v svojom základe otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, vymedzenie toho, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou tejto ujmy) má byť príčinná súvislosť zisťovaná, je ale nepochybne posúdením právnym. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná, a práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť.

K inému posúdeniu otázky predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, najmä príčinnej súvislosti medzi škodou žalobcami tvrdenou a konaním žalovanej, ktorá je otázkou právnou, mohol preto odvolací súd dospieť aj bez vykonania ďalšieho dokazovania alebo opakovania dokazovania. Naostatok, zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie len oboznámením sa s obsahom vyšetrovacieho spisu Obvodného úradu vyšetrovania PZ B. ČVS: V., znaleckého posudku vypracovaného Ing. Š. I., „ako aj ďalším obsahom spisového materiálu“ (strana 3 odsek 7 rozsudku súdu prvého stupňa); dokazovanie výsluchom svedkov nevykonal.

Vychádzajúc z uvedeného došiel odvolací súd k záveru, že odvolací súd sa nedopustil procesnej vady, ktorú mu vytýkajú žalobcovia v dovolaní.

Za dôvodné nepovažuje odvolací súd ani dovolacie námietky žalobcov, že odvolací súd ani riadne neodôvodnil svoj záver, že neuniesli dôkazné bremeno o tvrdení, že príčinou vzniku škody bol nesprávny úradný postup vyšetrovacieho orgánu a že nepreukázali príčinnú súvislosť medzi konaním vyšetrovacieho orgánu a vznikom škody a že sa odvolací súd ani riadne neoboznámil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa a ním vykonané dôkazy riadne nevyhodnotil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k otázke príčinnej súvislosti (ktorá je podľa dovolacieho súdu rozhodujúca pre ustálenie vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia) uviedol, že „škoda, ktorá vznikla na motorovom vozidle navrhovateľov bola spôsobená odcudzením motorového vozidla a nebolo preukázané, že vznikla zavinením vyšetrovacieho orgánu a že vznikla pri výkone verejnej moci“ a tiež, že „navrhovatelia v konaní preukázali len to, že im vznikla škoda, ktorá však nebola spôsobená vyšetrovacím orgánom tak, ako tvrdili navrhovatelia v konaní.“

Vychádzajúc z uvedeného, dovolací súd došiel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté (inou) vadou tvrdenou žalobcami v dovolaní.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý žalobcovia v dovolaní výslovne uplatňujú (napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), vrátane obsahového vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu. Nezaoberal sa pritom právnymi otázkami žalobcami nenamietanými. Došiel k záveru, že obsah ich dovolania nie je spôsobilý spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2004, a ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb., vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Keďže k žalobcami tvrdenej škode malo dôjsť nesprávnym úradným postupom pred 1. júlom 2004, bolo potrebné vec posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. Zodpovednosť štátu podľa tohto zákona za nezákonný alebo nesprávny postup výkonu štátnej moci majúci za následok škodu, má charakter občianskoprávnej zodpovednosti. Zákon č. 58/1969 Zb. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (viď § 20 zákona č. 58/1969 Zb.).

V zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 tohto zákona nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Právo na náhradu škody tu majú tí, ktorí boli účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je jeho objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: a/ nesprávny úradný postup štátneho orgánu, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Zákon č. 58/1969 Zb. nedefinuje "nesprávny úradný postup", z obsahu tohto pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo

v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). O nesprávny úradný postup by išlo napr. i vtedy, ak by orgány polície nedostatočne zabezpečili majetok osoby, ktorá bola vzatá do väzby alebo neumožnili, aby sa o majetok tejto osoby postarali iné osoby a na takomto majetku vznikla škoda.

Rovnako zákon č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a/ nastala v majetkovej sfére poškodeného, b/ je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c/ je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že škoda, ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej spojitosti s nesprávnym úradným postupom.

Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Ako už bolo uvedené vyššie, otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach; vyriešenie tejto otázky preto nemožno uložiť znalcovi (ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza). Právnym posúdením je vymedzenie, medzi ako ujmu (ako následkom) a ako skutočnosťou

(ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmovou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že k súčasnému (kumulatívne) splneniu podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup v predmetnej veci nedošlo.

Žalobcami tvrdenú nečinnosť orgánov polície by síce bolo možné považovať za postup priečiaci sa zákonu, na druhej strane ale nemožno prehliadať, že tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku občana, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) touto nečinnosťou.

Žalobcovia sa v danej veci domáhali náhrady škody predstavujúcej rozdiel medzi všeobecnou hodnotou vozidla v čase jeho odcudzenia a jeho všeobecnou hodnotou v čase jeho zaistenia. Plnenie, ktorého sa žalobcovia domáhali titulom náhrady škody, ale nepredstavuje ich majetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu polície; majetok žalobcov sa nezmenšil nesprávnym postupom orgánu polície, tento dôsledok nastal v dôsledku odcudzenia motorového vozidla.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánov polície a znížením ich majetku.

Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcov nie je opodstatnené, lebo smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý spočíva na správnom právnom závere, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre zodpovednosť žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcov zamietol podľa ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p.

V dovolacom konaní (procesne) úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová